

De Tussenwereld (Ron Broekhart)

Over mijn vader kan ik veel vertellen. Hij is in 2007 op 88-jarige leeftijd overleden maar ik denk nog elke dag aan hem. Niet zozeer aan alle leuke anekdotes die er over hem zijn, maar ik vraag mij steeds meer af waar hij nu zal zijn. Ik verdiep mij de laatste jaren in regressie- en reïncarnatietherapie en ben door alle informatie uit de boeken die ik heb gelezen steeds meer overtuigd geraakt dat er meerdere levens zijn. Althans, voor onze ziel, die elke keer een andere 'jas' aantrekt. De ziel, die alle informatie van voorgaande levens registreert en middels reïncarnatietherapie kan herbeleven.

De gemiddelde mens incarneert vaak en meestal in de buurt van de plek van overlijden. De tijd tussen dood en geboorte verblijft de ziel in een tussenwereld, waar bekenden elkaar ook kunnen herkennen. Dit tegen de mening van mijn gelovige vader in. Als wij dit onderwerp wel eens aansneden en hij steevast zei dat dat niet kon, omdat er in de bijbel staat dat 'men elkaar zich na de dood niet zal herkennen'. Waarop ik dan weer zei, 'maar jou weet ik wel te vinden hoor'. Enfin, hij verblijft ongetwijfeld nog ergens in de tussenwereld en zal zeker klaar staan om bekenden op te vangen.

Mijn vader was een voetbalfanaat. In mijn voetbalperiode in de jaren '70 had hij altijd aandacht van de 'voetbalvrouwen'. Daar was hij natuurlijk trots op, want hij had nu eenmaal niet alleen een zwak voor mijn moeder, maar vooral ook voor jonge vrouwen. Als wij op het veld de sterren van de hemel probeerden te spelen, liep hij langs de lijn meestal omringd door enkele vriendinnen van de spelers. Zo ook Petra, die ik al vanaf de middelbare school kende. Op zaterdag ging zij altijd met ons team mee, omdat zij verkering had met een van de spelers waarmee ik ook goed bevriend was. Petra was de lieveling van mijn vader en dat stak hij niet onder stoelen en banken. Zij kon op haar beurt dan ook goed met hem praten over allerlei onderwerpen als zij bij ons thuis kwam. Mijn vader had een goed luisterend oor en de deur stond wat dat betreft voor iedereen open. Ik kijk met plezier terug aan die mooie tijd uit mijn jeugd.

Op 17 juli 2014 werd een vliegtuig van Malaysia Airways boven Oost-Oekraïne door pro-Russische separatisten, gesteund door kameraad Poetin, neergeschoten en crashte in het oorlogsgebied tussen Rusland en Oekraïne. Een van inzittenden was Petra met haar 16-jarige zoon op weg naar Maleisië voor een vakantie. Verder dan daar kwamen ze niet. Verschrikkelijke beelden op TV van meedogenloze rebellen in beschonken toestand, die op de plek des onheils tussen de 298 vermoordde lichamen aan het plunderen waren geslagen. Alle waardevolle spullen werden schaamteloos 'opgeruimd' en heel de wereld keek machteloos toe. Nadat ik mijn boosheid enigszins onder controle had, realiseerde ik mij dat er alleen nog maar 'jassen' lagen en alle zielen allang naar die mooie, vredige tussenwereld waren vertrokken en wellicht daar zijn opgevangen door oude vrienden, kennissen of familieleden. Een ding weet ik zeker dat mijn vader Petra liefdevol heeft opgevangen en haar wel een langer leven op aarde had toegewenst, maar aan de andere kant wel heel blij was haar weer te zien nu zij toch door het noodlot moest overgaan.